ഓർമ്മകളിലെ സുകൃതജീവിതം

"അവിടുന്ന് അവരുടെ മിഴികളിൽ നിന്ന് കണ്ണീർ തുടച്ചുനീക്കും; ഇനി മരണം ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല' ' (വെളിപാട് 21: 4).

നമ്മുടെ ഇടയിൽ മരിച്ചവർ ഇന്നും സജീവമാകുന്നു എങ്കിൽ അത് ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന നമുക്ക് അവരുടെ ഓർമ്മകൾ മരിക്കാത്തതുകൊണ്ടല്ലേ. കുരിശിന്റെ വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ പറയുന്നതുപോലെ ഓരോ നിമിഷവും മരിക്കുന്നു, മണ്ണിൽ ഉള്ളവരെ ഓർമ്മകളുടെ ചരടിൽ കുരുക്കുവാൻ.

എന്തൊക്കെ സ്മൃതികൾ അവശേഷിപ്പിച്ചാണ് ഓരോരുത്തരും കടന്നുപോകുന്നത്. വിസ്മൃതികളുടെ ഈ ലോകത്തിൽ സ്മൃതികൾ ഒരു സുകൃതം ആണെന്ന് പഠിപ്പിച്ചവർ, ജീവിതം കൊണ്ട് ജീവിച്ചു കാണിച്ചവർ. എന്റെ ഓർമ്മകളുടെ സമൃദ്ധിയിൽ ഒരു സുകൃതമായി ഞാനിന്നും ഓർക്കുന്ന ഒരു രൂപമാണ് ഡൺസ്റ്റനച്ചന്റേത്.

ദൈവവിളി തിരിച്ചറിഞ്ഞുകൊണ്ട് വൈദിക-സന്യാസ ജീവിതത്തിലേക്ക് ഞാൻ കടന്നു വന്ന വർഷം ആയിരുന്നു 1989. എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വലിയ കരുതലിന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും പര്യായമായിരുന്നു ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ. അതിനുള്ള മൂലകാരണവും മറ്റൊന്നുമായിരുന്നില്ല: ഞങ്ങളിരുവരും തൃശൂർ അതിരൂപതയിലെ പാവറട്ടി ഇടവകാംഗങ്ങൾ ആയിരുന്നു എന്നതായിരുന്നു. എന്റെ ആത്മീയ വളർച്ചക്ക് ഒരു കുമ്പസാരക്കാരൻ എന്ന നിലയ്ക്ക് എനിക്ക് പകർന്നു നൽകിയ ഓരോ ഉപദേശങ്ങളും അനുഭവങ്ങളും ഇന്നും പച്ച കെടാതെ നിൽക്കുന്ന നല്ല ഓർമ്മകളാണ്. സ്വന്തം നാട്ടുകാരനോടുള്ള ഒരു വാത്സല്യവും, വിശേഷങ്ങൾ പങ്കുവയ്ക്കലും എന്റെ ആദ്യകാല സന്യാസവൈദിക പരിശീലനത്തിൽ എനിക്ക് നൽകിയ ഉണർവും ഉത്തേജനവും പറഞ്ഞ അറിയിക്കുന്നതിന് അപ്പുറമായിരുന്നു..

എന്റെ ജീവിതായനത്തിൽ ഞാൻ പഠിക്കാൻ ശ്രമിച്ച ഒരു പാഠപുസ്തകമായിരുന്നു അച്ചന്റെ ജീവിതം മുഴുവനും. സന്യാസത്തിന്റെ പിള്ളത്തൊട്ടിൽ ആയ നവസന്യാസഭവനത്തിലെ രണ്ടാം വർഷം ഡൺസ്റ്റനച്ചനോട് കൂടെയായിരുന്ന ആ കാലം. തോട്ടപ്പണിയിലും പള്ളിയിലും ഞങ്ങളോടൊപ്പം എന്നും എപ്പോഴും കർമ്മനിരതൻ ആയിരുന്നു അദ്ദേഹം. ഒരുപക്ഷേ ഞങ്ങളെക്കാൾ ഊർജ്ജസ്വലതയോടെ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തു കൊണ്ട് ഞങ്ങൾക്ക്

മുൻപിൽ ഒരു കറയറ്റ സന്യാസിയായി മാതൃകാജീവിതം ജീവിച്ച ഒരു പുണ്യചരിതനായിരുന്നു ഞങ്ങൾക്ക് ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ.

വാക്കുകൾക്കപ്പുറം ജീവിതംകൊണ്ട് മറ്റുള്ളവരെ അതിശയിപ്പിച്ച പുണ്യജീവിതം. ഡൺസ്റ്റനച്ചനോട് കൂടെയായിരുന്ന ഓരോ നിമിഷവും ഓരോ വ്യത്യസ്ത അനുഭവങ്ങളായിരുന്നു. ഓർമ്മകളിൽ ഞാൻ ഇന്നും കാത്തു സൂക്ഷിക്കുന്ന അനുഭവങ്ങൾ ഏറെയാണ്.

ഞാൻ Beadleഉം ജോബി തെക്കേത്തല അച്ചൻ Asst. Beadleഉം ആയിരുന്ന കാലം, Septic ടാങ്ക് നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞു. ഞങ്ങളെല്ലാവരും വൃത്തിയാക്കുന്ന നേരം ഡൺസ്റ്റനച്ചനും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. പ്രായത്തെ തൃണവൽക്കരിച്ചുകൊണ്ട് ജീവിതമൂല്യങ്ങളെ ജീവിതചര്യയാക്കിയ ഒരു മാതൃക സന്യാസി.

2005 ഡേവിസ് തട്ടിലച്ചൻ നോവിസ് മാസ്റ്ററായിരുന്നു സമയം, ചാവറയച്ചന്റെ നാടകം കണ്ടു വിലയിരുത്തുവാൻ കൊഴിഞ്ഞപാറയിൽ ഒന്നാം വർഷ യോഗാർഥികളുടെ ചുമതലയായിരുന്ന എന്നെയും നോവിഷ്യേറ്റിലേക്കു വിളിച്ചിരുന്നു. അന്ന് ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ അവിടുത്തെ ടീം മെമ്പർ ആയിരുന്നു. നാടകത്തിൽ ചാവറ അച്ചന്റെ അമ്മയുടെ വേഷം ചെയ്തിരുന്നത് തൃശ്ശൂർ പ്രോവിൻസിലെ ഒരു ശെമ്മാശ്ശൻ ആയിരുന്ന ജിജോ തട്ടിൽ ആയിരുന്നു. ചട്ടയും മുണ്ടും ഉടുത്തിരുന്ന ആ ശെമ്മാശ്ശനെ ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ ആർക്കും അമ്മയെന്നെ തോന്നുകയുള്ളു. തന്റെ ഓർമ്മ നഷ്ടപ്പെട്ട അവസ്ഥയിലും ഈ സ്ത്രീ വേഷം കാണാനിടയായ ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ വേഗം ചെന്ന് ഉടുത്തിരുന്ന വസ്ത്രത്തിൽ പിടിച്ച്, ആ ശെമ്മാശ്ശനെ സന്യാസഭവനത്തിന് പടിവാതിൽക്കൽ ഇറക്കിവിട്ടത് ഇന്നും ഓർമ്മിക്കുന്നു. കൊവേന്തയിൽ എങ്ങനെയാണ് ഒരു സ്ത്രീ സാന്നിധ്യം എന്ന് ചിന്തിക്കുവാൻ അന്നത്തെ അച്ചന്റെ മറവിക്ക്പോലും സാധിച്ചു എന്നതാണ് സത്യം. മറവിയുടെ മന്ദതയുള്ള ഈ ലോകത്തിലും മറവിയുടെ കൂട്ടുകാരനായ ഡൺസ്റ്റനച്ചനെ വ്യത്യസ്ഥനാക്കുന്നതും ഇത് തന്നെയാണ്. എന്നും എപ്പോഴും താനൊരു സന്യാസിയായിരുന്നുവെന്ന ബോധ്യം.

പ്രായാധിക്യത്താൽ ഓർമ്മകൾ മരവിച്ചപ്പോഴും ദൈവസ്മരണയിൽ ആയിരിക്കുവാനും, സന്യാസമൂല്യങ്ങളെയും, വ്രതബദ്ധജീവിതത്തെയും ഒത്തിരി സ്നേഹിച്ചുകൊണ്ട് തീക്ഷ്ണതയോടെ ജീവിക്കാൻ പരിശ്രമിച്ച അച്ചന്റെ ജീവിതം ഇന്നും അതിശയത്തോടെ നോക്കി നിൽക്കാനേ ആകുന്നുള്ളൂ.

വൈദികരെയും വൈദിക വിദ്യാർഥികളെയും ഒത്തിരി സ്നേഹിച്ചിരുന്ന ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ നമുക്കെന്നും ഒരു മാതൃകയും പ്രചോദനവും ആയിരിക്കട്ടെ.

ഫാ. ജോയ് അറയ്ക്കൽ സി.എം.ഐ.